



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobkyně: Obec V.**, se sídlem x, zastoupené JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., se sídlem Příběnická 1908, 390 01 Tábor, adresa pro doručování: Masarykovo náměstí 195, 254 01 Jílové u Prahy, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod sídlištěm 1800/9, 182 11 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2014, čj. ZKI PR-O-50/419/2014-6,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Benešov (dále jen „katastrální úřad“) ze dne 28. 2. 2014, čj. OR-133/2014-201-22. Katastrální úřad tímto rozhodnutím podle § 45 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), rozhodl tak, že pozemkové parcely č. x budou v obnoveném katastrálním operátu pro k. ú. V. u Benešova i nadále evidovány s druhem pozemku orná půda a současně zamítl námitku žalobkyně proti druhu pozemku výše uvedených parcel zapsanému v témže obnoveném katastrálním operátu.

Žalobkyně nejprve připomněla, že podala dle § 45 odst. 3 katastrálního zákona námitku proti druhu pozemku u sporných parcel zapsanému ve výše uvedeném obnoveném katastrálním operátu. Požadovala evidovat předmětné pozemky s druhem pozemku podle údajů dřívější pozemkové evidence, resp. s druhem pozemku ostatní plocha a se způsobem využití ostatní komunikace. Žalobkyně je vlastníkem těchto pozemků, přičemž napadené rozhodnutí přímo zasahuje do jejích vlastnických práv, neboť dle druhu pozemku ji zatěžuje

povinnost platit daň, existuje možný rozdíl v tržní ceně pozemků přístupných a nepřístupných z veřejné komunikace, navíc pokud by měla žalobkyně zájem o uvedení údajů v katastru do souladu se skutečným stavem, ponese náklady na zaměření pozemků, zpracování geometrického plánu a jejich vynesení ze zemědělského půdního fondu.

Žalobkyně předaslala, že dle správních orgánů bylo jejich povinností vyznačit druh u doplňovaného pozemku zjednodušené evidence podle druhu pozemku evidovaného u dosavadní parcely, přičemž tuto povinnost dovozují z odst. 8.16.5 Návodu pro obnovu katastrálního operátu a převod vydaného Českým úřadem zeměměřickým a katastrálním pod čj. ČÚZK 6530/2007-22 (dále jen „Návod“). Žalobkyně zdůraznila, že Návod označený jako pracovní postup může být maximálně interním předpisem sjednocujícím praxi správních orgánů a nikoliv obecně závazným právním předpisem. Správní orgány sice mají povinnost se jím ve své praxi řídit, to však neplatí v případě, že by se taková praxe neslučovala s obecně závaznými právními předpisy. Podle žalobkyně byl Návod vytvořen k předchozímu katastrálnímu zákonu, čemuž svědčí jeho odst. 8.16.1 odkazující na § 29 odst. 3, v němž nyní účinný katastrální zákon upravuje jiné otázky. S odkazem na § 32 katastrálního zákona žalobkyně dodala, že žalovaný Návodem nebyl vázán a měl přezkoumat druh pozemků. Dané pozemky jsou využívány jako veřejné účelové komunikace, a měly by proto být v katastru nemovitostí takto zařazeny. Tomu nasvědčuje i to, že dané pozemky mají úzký a dlouhý tvar a jdou napříč několika pozemky pravidelného tvaru. V předchozí pozemkové evidenci – pozemkovém katastru – byly tyto pozemky vedeny jako cesty a až v rámci jednotné evidence půdy, kdy byly tyto pozemky sloučeny do větších půdních celků, nebyl u těchto pozemků druh evidován. Pozemky jsou dále evidovány v registru veřejně přístupných účelových komunikací žalobkyně, jsou takto označeny v platném územním plánu, přičemž cesty vedené na těchto pozemcích jsou v terénu zcela zřetelně viditelné, což svědčí o skutečném využívání pozemků jako komunikací.

Žalobkyně dále namítla, že katastrální úřad i žalovaný postupovali v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Všechny její námitky totiž byly odmítnuty s odkazem na povinnost postupovat podle Návodu. Katastrální úřad se tak vůbec nevypořádal s její námitkou týkající se zásahu do vlastnického práva. Žalovaný pak pouze tvrdil, že pozemky pouze eviduje a nemůže tak zasáhnout do vlastnického práva žalobkyně. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 88/2008 je proto podle žalobkyně napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně dále upozornila na porušení § 50 odst. 3 a § 3 správního řádu. Nebyly totiž zjištěny všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Katastrální úřad se vůbec nezabýval námitkou žalobkyně o zásahu do jejích vlastnických práv, správní orgány stejně tak vůbec neřešily otázku zásahu do práva obce na samosprávu a na územní rozvoj svého území a navíc rozhodly v rozporu se skutečným stavem a doloženým historickým stavem. Postup správních orgánů představuje fakticky legitimizaci křivd a nezákonností způsobených socialistickým režimem slučováním pozemků do větších půdních celků. Závěrem pak žalobkyně ještě namítla rozpor napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení je v rozporu s veřejným zájmem, a dále s § 6 odst. 2 správního řádu. Postup správních orgánů nekoresponduje se zásadou efektivit a hospodárnosti a fakticky znamená, že po daném obnovení katastrálního operátu budou k předmětným pozemkům následovat další procesní úkony směřující k vyřešení rozporu mezi skutečným stavem a stavem zápisu v katastru nemovitostí týkajícího se druhu pozemků.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že většinu žalobkyní vznesených argumentů zodpověděl již v napadeném rozhodnutí. Návod, který žalobkyně zmiňuje, vydal Český úřad zeměměřický a katastrální na základě zákonného zmocnění dle § 3 odst. 1 písm. d) zákona č. 359/1992 Sb., o zeměměřických a katastrálních orgánech (dále jen „zákon č. 359/1992 Sb.“). Díky zákonnému zmocnění pro vydání Návodu jsou katastrální orgány povinny se jím při své činnosti řídit, přičemž Návod katastrálním orgánům fakticky napomáhá naplňovat princip jednotnosti a předvídatelnosti rozhodování. V záhlaví Návodu není nic o tom, že byl vytvořen primárně jako prováděcí předpis k předchozímu katastrálnímu zákonu. Byl vydán na základě zákonného zmocnění v dosud účinném právním předpisu a nefiguruje ani mezi rušenými předpisy uvedenými v § 67 katastrálního zákona. Platnost Návodu je zřejmá i z jeho plánované novelizace na základě připravovaného dodatku č. 2. Účinný katastrální zákon v § 29 odst. 3 skutečně doplnění pozemků dosud evidovaných zjednodušeným způsobem neupravuje, neboť tuto otázku řeší v § 62, a to v obdobném znění jako katastrální zákon předchozí. Do doby uskutečnění zmíněné novelizace či přijetí jiného Návodu katastrálním orgánům nezbývá, než při obnově postupovat obdobně podle dosavadního platného Návodu. Pokud jde o zbývající žalobní argumentaci, žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 53/2010, usnesení zvláštního senátu sp. zn. Konf 90/2004 a rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 162/2005.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně zdůraznila, že Návod není obecně závazným právním předpisem a k jeho vydání neexistuje žádné zákonné zmocnění. Návod je (pouhým) interním předpisem. Ustanovení § 3 odst. 1 písm. d) zákona č. 359/1992 Sb. není zákonným zmocněním k vydání Návodu, především pak Návod ani nenaplnuje znaky podzákonného právního předpisu. Žalobkyně zopakovala, že správní orgány nemají povinnost se Návodem řídit, pokud by se praxe z něj plynoucí neslučovala s obecně závaznými právními předpisy. Katastrální zákon v § 32 stanoví, že jiné údaje (než vlastnické právo) je možné přijímat též z jiných informačních systémů, registrů, rejstříků nebo evidencí veřejné správy. Žalovaný tak nebyl vázán Návodem a bylo jeho povinností přezkoumat druh pozemků, přičemž předmětné pozemky jsou využívány, resp. evidovány, jako veřejné účelové komunikace, a měly být proto v katastru nemovitostí zařazeny jako druh pozemku „ostatní plocha“ s využitím „ostatní komunikace“.

Z předloženého správního spisu soud především ověřil, že žalobkyně dne 4. 2. 2014 podala námitku k vyloženému obnovenému katastrálnímu operátu k. ú. V. u Benešova. Nesouhlasila s návrhem zařazení druhu pozemku orná půda pro pozemky č. x, které byly ve zjednodušené evidenci vedeny pod č. x a které byly před sloučením do větších půdních celků vedeny jako komunikace (cesty – veřejný statek). Žalobkyně „*ve snaze předejít další řízení*“ navrhla zařazení uvedených pozemků do obnoveného katastrálního operátu s druhem ostatní plocha a způsobem využití ostatní komunikace. Podle žalobkyně by srovnání sestavení parcel předložené v rámci vyložení operátu mělo obsahovat popisné informace o zmíněných parcelách s využitím dřívějších pozemkových evidencí. Stav, kdy tyto informace nejsou považovány za součást katastrálního operátu, je důvodem k možnému vzniku chyb a v důsledku užití daného postupu může dojít k poškození vlastnických a dispozičních práv majitelů přilehlých pozemků.

Katastrální úřad v návaznosti na to rozhodnutím ze dne 28. 2. 2014, čj. OR-133/2014-201-22, rozhodl tak, že uvedené pozemkové parcely budou v obnoveném katastrálním operátu i nadále evidovány s druhem pozemku orná půda a námitku žalobkyně zamítl. Mimo jiné

uvedl, že předmětné pozemky byly před obnovou katastrálního operátu evidovány jako pozemky ve zjednodušené evidenci – parcely původ pozemkový katastr (PK). V dřívější pozemkové evidenci – pozemkovém katastru – pak byly vedeny jako cesty. V následných pozemkových evidencích – jednotné evidenci půdy a evidenci nemovitostí – byly sloučeny do větších půdních celků. V katastru nemovitostí před obnovou katastrálního operátu nebyl u těchto pozemků evidován druh pozemku, neboť se jednalo o pozemky ve zjednodušené evidenci, u nichž se druh pozemku neeviduje. Dále uvedl, že druh pozemku parcely zjednodušené evidence vyplývá z druhu pozemku evidovaného u parcely katastru nemovitostí, v jejímž rámci je pozemek ve zjednodušené evidenci veden (parcela většího půdního celku). Pokud jsou dané pozemky evidovány v rámci parcel větších půdních celků vedených s odlišnými druhy pozemků, je třeba je po doplnění do souboru geodetických informací evidovat s druhem pozemku těchto parcel větších půdních celků. Závaznost údajů katastru nemovitostí o druhu pozemku nesouvisí s tím, zda byl pozemek zapsán na listu vlastnictví, nýbrž vyplývá z odst. 8.16.5 Návodu, podle kterého se druh pozemku u doplňovaného pozemku zjednodušené evidence vyznačuje podle druhu pozemku evidovaného u dosavadní parcely katastru nemovitostí. Do obnovovaného souboru geodetických informací byly doplněny pozemky, jež byly dosud evidovány zjednodušeným způsobem ve smyslu § 62 odst. 1 katastrálního zákona, podle něhož jsou pozemky, jejichž hranice v terénu neexistují a jsou sloučeny do větších půdních celků, evidovány zjednodušeným způsobem s využitím bývalého pozemkového katastru. Tím se však nerozumí evidování druhu pozemku podle údajů pozemkového katastru, jak se domnívá žalobkyně. K námitce žalobkyně katastrální úřad dodal, že údaje územního plánu nemají vliv na údaje katastru nemovitostí. Katastrální úřad eviduje údaje o druhu pozemku na podkladě údajů dřívějších pozemkových evidencí, výsledků šetření a podle listin, které jsou podkladem k provedení změny druhu pozemku v katastru nemovitostí. V daném případě byly podkladem k vyznačení druhu pozemku výsledky šetření prováděných v dřívější pozemkové evidenci ve smyslu § 5 odst. 2 dříve platné vyhlášky č. 23/1964 Sb., kterou se prováděl zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí. Podle tohoto ustanovení přezkoumávaly orgány geodézie soulad evidence nemovitostí se skutečným stavem v terénu a v důsledku zjištění učiněných při tomto přezkoumání byly v roce 1985 provedeny u předmětných pozemků změny druhu pozemku. Údaje evidence nemovitostí se podle § 29 odst. 1 dříve platného katastrálního zákona (č. 344/1992 Sb.) staly údaji katastru nemovitostí.

Proti rozhodnutí katastrálního úřadu brojila žalobkyně dne 14. 3. 2014 odvoláním, v němž uplatnila obdobnou argumentaci jako ve výše reprodukované žalobě a namítla rozpor rozhodnutí katastrálního úřadu s § 68 odst. 3, § 50 odst. 3, § 3, § 2 odst. 4 a § 6 odst. 2 správního řádu.

Žalovaný rozhodnutím napadeným projednávanou žalobou podané odvolání zamítl a rozhodnutí katastrálního úřadu potvrdil. V odůvodnění především připomněl, že u pozemku evidovaného zjednodušeným způsobem se neeviduje druh pozemku a způsob jeho využití. Taktéž odkázal na odst. 8.16.5 Návodu, zdůraznil, že druh pozemku u doplňovaného pozemku evidovaného zjednodušeným způsobem se vyznačí podle druhu pozemku u dosavadní parcely katastru, a uzavřel, že katastrální úřad všem sporným pozemkům správně přiřadil druh orná půda. K žalobkyní namítanému zásahu do jejích vlastnických práv uvedl, že charakteristikou činnosti orgánů na úseku zeměměřictví a katastru je její evidenční povaha. Odkázal v této souvislosti na judikaturu správních soudů (shodně jako ve výše reprodukováném vyjádření k žalobě). Dodal, že právní řád nedává katastrálnímu úřadu nástroje, prostřednictvím kterých by mohl při své činnosti zohledňovat mj. dopad potencionálních rozdílů tržních cen. Žalovaný

připustil, že tato skutečnost sice nebyla v odůvodnění rozhodnutí výslovně zmíněna, do jisté míry ale vyplývá z povahy věci a především na výsledek věci nemá tato okolnost vliv. Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že by katastrální úřad dostatečně nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Důležitý veřejný zájem v dané věci nepochybně představuje především ochrana vlastnického práva, která se zde projevuje s přihlédnutím k principu materiální publicity zejména v zájmu společnosti na správném a bezchybném stavu a obsahu katastrální evidence. Zdůraznil v této souvislosti provázanost zásady ochrany veřejného zájmu se zásadou legality a uzavřel, že katastrální úřad při svém rozhodování na základě poměrování nejrůznějších partikulárních zájmů a po zvážení rozporů a připomínek zjistil všechny potřebné skutečnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Poukázal dále na to, že žalobkyně svá tvrzení týkající se údajného rozporu evidence druhů parcel se skutečným stavem nikterak nedokládá. I kdyby ovšem tvrzený rozpor doložila, nemohl katastrální úřad bez dalšího změnit druh pozemku u předmětných parcel, neboť je orgánem evidenčním. Při obnově katastrálního operátu nemohl postupovat jinak, než vyznačit druh pozemku u doplňovaného pozemku zjednodušené evidence podle druhu pozemku evidovaného u dosavadní parcely katastru nemovitostí. Výjimkou by mohla být pouze situace, kdy z listin založených ve sbírce listin bude doloženo, že druh pozemku byl před obnovou katastrálního operátu evidován u parcely katastru nemovitostí chybně, taková okolnost ale v dané věci zjištěna nebyla. Žalobkyně pak nedoložila ani to, že předmětné pozemky jsou údajně vedeny v evidenci pozemních komunikací příslušného silničního správního úřadu, avšak ani sama tato skutečnost nemá vliv na způsob evidence druhu pozemku. Povinnost vlastníka předložit k zápisu do katastru nemovitostí listinu dokládající změnu druhu pozemku nelze přehlížet argumentací žalobkyně, že takový postup je v rozporu se zásadou procesní ekonomie.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádný z účastníků v zákonné lhůtě na základě výzvy soudu neprojevil svůj nesouhlas s takovým postupem soudu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci není mezi účastníky sporu o tom, že shora označené pozemky ve vlastnictví žalobkyně jsou v obnoveném katastrálním operátu pro k. ú. V. u Benešova evidovány s druhem pozemku orná půda. Stejně tak je mezi účastníky nesporné, že v původní pozemkové evidenci – pozemkovém katastru – byly tyto pozemky vedeny jako cesty. V následných pozemkových evidencích – jednotné evidenci půdy a evidenci nemovitostí – pak byly tyto pozemky sloučeny do větších půdních celků, přičemž před obnovou katastrálního operátu byly evidovány jako pozemky ve zjednodušené evidenci – parcely původ pozemkový katastr, přičemž u pozemků ve zjednodušené evidenci se druh pozemků neevidoval.

Podle § 40 katastrálního zákona je „Obnova katastrálního operátu vyhotovení nového souboru geodetických informací a nového souboru popisných informací v elektronické podobě, které se provede a) novým mapováním, b) přepracováním souboru geodetických informací, nebo c) na podkladě výsledků pozemkových úprav“ (odst. 1), přičemž „při obnově katastrálního operátu se do katastrální mapy doplňují parcely pozemků evidovaných dosud zjednodušeným způsobem, pokud to umožňuje kvalita jejich původního zobrazení“ (odst. 4).

Podle § 43 citovaného zákona se „při obnově katastrálního operátu přepracováním převádí dosavadní katastrální mapa do elektronické podoby“.

Podle § 62 odst. 1 katastrálního zákona „Pozemky, jejichž hranice v terénu neexistují a jsou sloučeny do větších půdních celků, se do doby jejich zobrazení v katastrální mapě, nejpozději však do doby ukončení pozemkových úprav podle jiného právního předpisu, v katastru evidují zjednodušeným způsobem s využitím bývalého pozemkového katastru, pozemkových knih a navazujících operátů přidělového a scelovacího řízení a evidence nemovitostí“.

Z ustanovení § 3 odst. 2 téhož zákona se pak podává, že „pozemky se člení podle druhů na ornou půdu, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, trvalé travní porosty, lesní pozemky, vodní plochy, zastavěné plochy a nádvoří a ostatní plochy. Orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady a trvalé travní porosty jsou zemědělskými pozemky“. Charakteristiku jednotlivých druhů pozemků obsahuje příloha č. 1 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška). Příloha č. 2 téže vyhlášky pak obsahuje výčet způsobů využití pozemků.

Žalobkyně má v projednávané věci za to, že sporné pozemky mají být v obnoveném katastrálním operátu evidovány s přihlédnutím jednak k údajům v původní pozemkové evidenci (tedy druh pozemku ostatní plocha se způsobem využití ostatní komunikace), a jednak k jejich stávajícímu skutečnému využití. Správní orgány naopak setrvaly na tom, že pokud byly dané pozemky evidovány v rámci parcel větších půdních celků vedených s odlišnými druhy pozemků, je třeba je po doplnění do souboru geodetických informací evidovat právě s druhem pozemku parcel větších půdních celků. Tyto své závěry přitom opírají o odst. 8.16.5 Návodu, podle něhož „Druh pozemku u doplňovaného pozemku ZE (pozemku dosud evidovaného zjednodušeným způsobem) se vyznačí podle druhu pozemku u dosavadní parcely katastru. ... Doplňované pozemky ZE dělené hranicemi parcel katastru s různými druhy pozemků se rozdělí na samostatné parcely.“ Správní orgány k jednotlivým sporným pozemkům v projednávané věci uzavřely, že vznikly doplněním části příslušného pozemku vedeného zjednodušeným způsobem, a to oddělením z příslušné parcely, která byla před obnovou operátu v případě všech pozemků vedena s druhem orná půda.

K takto vymezenému předmětu sporu je nutno předeslat, že výše citovaná ustanovení katastrálního zákona ani zmiňovaná katastrální vyhláška neobsahují výslovnou úpravu týkající se zápisu údaje o druhu pozemku, je-li do katastrálního operátu v rámci jeho přepracování do elektronické podoby doplňován pozemek dosud evidovaný ve zjednodušené evidenci. Podrobnější úpravu obnovy katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací sice lze nalézt v § 55 katastrální vyhlášky, toto ustanovení se však toliko týká zveřejnění oznámení o zahájení obnovy katastrálního operátu (odst. 1), popisu postupu při obnově [„částečná revize katastru v rozsahu alespoň podle § 43 odst. 5 písm. a), e), f), h) a i) a doplnění neúplných údajů podle § 43 odst. 5 písm. g), b) doplnění pozemků dosud evidovaných zjednodušeným způsobem do obnovovaného souboru geodetických informací, c) oprava zjištěných chyb v katastru, d) porovnání souladu mezi souborem popisných a souborem geodetických informací“ (odst. 2)], přechíslování parcel (odst. 3) a určení výměry pozemků (odst. 4).

Skutkově i právně obdobným případem, jako je nyní u zdejšího soudu projednávaná věc, se již judikatura správních soudů zabývala. Konkrétně lze odkázat především na

rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 22. 10. 2015, čj. 59 A 29/2015-33, který ve vztahu k obdobným žalobním námitkám (jako byly vzneseny v nyní projednávané věci) dospěl k závěru, že při obnově katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací nemá katastrální úřad prostor pro revizi údaje o druhu pozemku, a to na rozdíl od obnovy katastrálního operátu novým mapováním. Při doplnění pozemku dosud zaevidovaného ve zjednodušené evidenci nelze hovořit o změně druhu pozemku či způsobu jeho využití. Uvedený soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že zjednodušená evidence se týkala zemědělských a lesních pozemků, u kterých v terénu neexistují hranice a které byly sloučeny do větších půdních celků. Postup katastrálního úřadu dle odst. 8.16.5. Návodu tak pouze odráží stav, kdy zemědělský pozemek zjednodušené evidence je stejného druhu jako pozemek, se kterým byl do většího půdního celku spojen. V takovém postupu, který je výrazem evidenční činnosti katastrálních úřadů a odrazem toho, že jde o postup technického rázu (což stvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu), nelze spatřovat zásah do dispoziční sféry vlastníků takového pozemku (nebo dokonce do spoluvlastnických práv k dalším pozemkům odnětím přístupu po předmětném pozemku). Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, proto v dané věci uzavřel, že při doplnění a přečíslování daného pozemku evidovaného dosud pouze ve zjednodušené evidenci ve smyslu § 62 odst. 1 katastrálního zákona do geodetického a popisného souboru informací katastrálního operátu postupem dle § 40 odst. 4 katastrálního zákona ve spojení s § 55 katastrální vyhlášky nedošlo ke změně druhu pozemku, kterou by bylo možno provést jen na základě zákona a ke které by bylo nutno vyžadovat souhlas vlastníků, a katastrální úřad i žalovaný při vydání rozhodnutí o námitkách žalobců proti návrhu obnoveného katastrálního operátu rozhodovali v souladu s katastrálním zákonem i prováděcími předpisy včetně interních. Takový postup nepředstavuje nezákonné omezení vlastnického práva vlastníků dotčených pozemků.

Krajský soud v Praze neshledal v projednávané věci důvod odchýlit se od výše citovaných závěrů existující judikatury, s nimiž se ztotožnil.

Pokud jde o jednotlivé dílčí námitky uplatněné žalobkyní v projednávané věci, je třeba nejprve zabývat se namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu je nutno uvést, že ač se žalovaný výslovně nevyjádřil k namítanému zásahu do vlastnických práv žalobkyně, neshledal soud jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného totiž dává jako celek dostatečnou odpověď na argumentaci žalobkyně uplatněnou v odvolání proti rozhodnutí katastrálního úřadu. Nejen z popisu evidenčního a technického postupu při obnově katastrálního operátu přepracováním do digitalizované podoby katastrální mapy, ale zejména ze závěru napadeného rozhodnutí, lze seznat úvahy žalovaného o dané věci. Z rozhodnutí žalovaného zřetelně vyplývají závěry, které byly uvedeny shora a s nimiž se zdejší soud ztotožnil.

Žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu, podle něhož je správní orgán „*povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu*“, dále v rozporu s § 3 téhož zákona, podle něhož správní orgán „*postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*“ a současně i v rozporu s § 2 odst. 4 citovaného zákona, podle něhož „*správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem*“. Pokud jde o soulad s veřejným zájmem, jehož se týká žalobou odkazovaná ustanovení správního řádu, žalobkyně pouze obecně zdůrazňuje ochranu svého

vlastnického práva, práva na samosprávu a svůj územní rozvoj. Ochranou a vůbec samotným definičním vymezením veřejného zájmu se již opakovaně ve své judikatuře zabýval i Ústavní soud (srov. např. nálezy sp. zn. I. ÚS 198/95 a sp. zn. Pl. ÚS 24/04). Jak v tomto ohledu uvedl, často se mylně naznačuje, že všechny kolektivní zájmy jsou obecnými zájmy společnosti, avšak v mnoha případech může být uspokojování kolektivních zájmů jistých skupin s obecnými zájmy společnosti v naprostém rozporu. Veřejný zájem v konkrétní věci musí být zjišťován v průběhu správního řízení, a to na základě poměrování nejrůznějších partikulárních zájmů. Uplatněná žalobní argumentace v projednávané věci nikterak nesvědčí tomu, že by zmíněné zájmy žalobkyně, na které v žalobě upozornila, měly převážet nad zájmem společnosti na bezchybném stavu a obsahu katastrální evidence, o který své rozhodnutí opírá žalovaný. Pochybnosti pak nelze mít ani o zjištěném skutkovém stavu ze strany správních orgánů, který s odkazem na citovaný § 3 správního řádu žalobkyně taktéž zpochybňuje. V této souvislosti je především nutno zdůraznit, že žalovaný nikterak nezpochybnil historický stav (evidence daných pozemků jako cest v pozemkovém katastru) a nerozporoval současně ani skutečné aktuální využití sporných pozemků. Jak plyne z výše citovaných právních předpisů i shora již uvedené argumentace, podstatou obnovy katastrálního operátu přepracováním však není a nemůže být, pokud jde o určení druhu pozemků, uzpůsobení katastrální evidence skutečnému využití takového pozemku, a stejně tak není možno dovodit, že by v rámci takové obnovy katastrálního operátu svědčila správním orgánům povinnost přihlížet k tomu, jaký druh byl u sporných pozemků uveden v původní katastrální evidenci (tedy stav předcházejícím tomu, než ve kterém byl katastr před obnovou příslušeného operátu). Jako důvodnou pak v projednávané věci krajský soud neshledal ani argumentaci žalobkyně spočívající v namítaném rozporu napadeného rozhodnutí se zásadou efektivit a hospodárnosti plynoucí z § 6 odst. 2 správního řádu. Jak již bylo výše uvedeno, smyslem doplnění a přečíslování určitého pozemku evidovaného dosud pouze ve zjednodušené evidenci do geodetického a popisného souboru informací katastrálního operátu postupem dle § 40 odst. 4 katastrálního zákona není měnit evidenci druhu takového pozemku. Nelze bez dalšího s odkazem na zásadu efektivit a hospodárnosti nahrazovat v rámci obnovy katastrálního operátu přepracováním jiná řízení, u nichž zákon předpokládá samostatné posouzení naplnění z povahy věci zcela jiných podmínek (viz § 31 katastrálního zákona).

Samostatný okruh žalobních námitek vznesený v projednávané věci žalobkyní se pak týkal právní povahy Návodu, o jehož výslovnou úpravu správní orgány svůj závěr opřely a který podle žalobkyně není obecně závazným právním předpisem. K tomu krajský soud uvádí, aniž by bylo nutno přesně stanovit právní povahu citovaného Návodu a kategorizovat jej v rámci abstraktních aktů vydávaných orgány veřejné správy, že sama žalobkyně výslovně připouští, že správní orgány mají povinnost se Návodem ve své praxi řídit, ovšem ne v případě, že by se taková praxe neslučovala s obecně závaznými právními předpisy. Jak nicméně plyne z výše již uvedené argumentace zdejšího soudu, s ustanoveními právních předpisů, na které žalobkyně v této souvislosti poukázala, postup správních orgánů rozporný nebyl. Odkazuje-li pak žalobkyně v této souvislosti též na § 32 katastrálního zákona, podle něhož *„jiné údaje katastru je možné přejímat též z jiných informačních systémů, registrů, rejstříků nebo evidencí veřejné správy, pokud a) zápisem do nich dochází ke vzniku skutečností v nich vedených, nebo b) údaje v nich vedené požívají ochrany dobré víry v pravdivost a úplnost těchto údajů“*, je k tomu třeba uvést, že žalobkyní zmiňovaný územní plán či pasport veřejných účelových cest nepředstavují registr, rejstřík či evidenci ve smyslu citovaného ustanovení (srov. též přehled informačních systémů a registrů v komentáři daného ustanovení in Baudyš, P. *Katastrální zákon. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2014). Proto soud taktéž považoval za nadbytečné provádět v tomto ohledu žalobkyní navržené důkazy (letecké

fotografie komunikací, územní plán žalobkyně, pasport veřejných účelových cest žalobkyně). Krajský soud tedy neshledal, že by Návod byl v citované části v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, jak tvrdí žalobkyně, resp. že by byl v dané části v rozporu účinným katastrálním zákonem a byl aplikovatelný pouze ve vztahu k předchozímu katastrálnímu zákonu. Ani to, že správní orgány v projednávané věci odkázaly na úpravu plynoucí z citovaného ustanovení Návodu, tedy nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené dospěl Krajský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2016

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Švejdová